

– Egy új tatárjárás szakadt Erdélyre – mondotta már 1866 óta, a királyság megalapításától kezdve, mert a románság már ekkor kiszemelte magának Erdélyt, amely a világháború után anyagi és szellemi téren már teljesen alá volt aknázva. A megkisebbedett Románia nem alszik, de készül, s ha ő készül, mi is készülünk!

A közönség tapsvihara után Bodokiné Gelei Judit szavalta el a „Budai Ilona” híres székely balladát és a „Hej páva!” tréfás népi verset. Ezután dr. Miháltz István egyetemi magántanár vetítettképes előadásában ismertette Erdély földtani képes történetét. A rendkívül nívós előadást és a kitűnő képsorozatot óriási tapssal jutalmazták. Végül dr. Ábrahám Ambrus főiskolai igazgató „Hogyan kaptuk vissza Erdélyt?” című előadásában arról a lankadatlan hitről beszélt, amely a lelket tartotta bennünk, és a határon túllévőkben is az elnyomatás keserű éveiben. A kitűnően sikerült műsoros estet a Tanárképző Főiskola énekkara zárta be a Székely himnusz eléneklésével.

Szegedi Napló XVI. (1940) október 6. 6. oldal

494. A szegedi ifjúság viharos tüntetése a romániai magyar üldözések miatt

A romániai magyarok üldözése péntek este a szegedi ifjúságból elkeseredett ellenszenvtüntetést váltott ki, a tüntetők erélyes megtorlást követeltek Romániával szemben. A Turul Szövetség szegedi kerülete péntek este fél 8 órára hívta össze tagjait a Dóm térre. A nemzetiszínű zászlók alatt gyülekező ifjúság a gróf Apponyi Albert utcán és a Kárász utcán keresztül vonult fel a Klauzál térre, a Kossuth szobor elé.

„Vesszen Bukarest, vesszen Bukarest!” – hangzott a szavalókórus hangja, amerre a tüntetők elvonultak. A Kossuth szobor előtt a tüntetők elénekelték a Himnusz, majd Horváth József főiskolai hallgató, kerületi alvezér mondott beszédet.

„Alig néhány hete – mondotta –, hogy ebben a városban, Horthy városában az öröm könnyei csillogtak szemekben, és most, a bécsi döntés után alig egy hónapra az öröm könnyeit a bánat és szomorúság könnyei váltják fel.” „Vesszen Bukarest, vesszen Bukarest.” – hangzott fel a szavalókórus.

„Erdélyben most magyar vér folyik – folytatta a szónok –, de ebbe nem nyugszunk bele soha.” „Nem, nem soha, nem, nem soha” – kiáltották a tüntetők. „A magyar ifjúság felemeli szavát az erdélyi eseményekkel szemben és követeljük a felelős tényezőktől, hogy adjon fegyvert a magyar ifjúság kezébe.” „Fegyverbe, fegyverbe!” – hangzott az ütemes kiáltás.

„Itt a Kossuth szobor előtt fogadjuk meg – fejezte be a beszédét az ifjúság szónoka – hogy addig nem lesz egy nyugodt pillanatunk, amíg egy talpalatnyi magyar föld is idegen kézben van.” „Esküszünk, esküszünk, esküszünk!” – hangzott fel a szavalókórus.

Horváth József szavai után a tüntető ifjúság az Országzászló elé vonult, ahol Solti Árpád tanárjelölt szólott a többiekhez. „Ökölbe szorult a kezünk – kezdte beszédét – amikor a romániai magyarüldözésekről hallunk.”

„Torockóért megtorlást!”

„Követeljük – folytatta –, hogy hallgassák meg egyszer az ifjúságot is. Az ifjúság erején múlik ma két baráti nemzet ereje is. Fogjanak velünk kezét, és ne térjenek ki a kéréseink elől! Adjanak képviselőt az ifjúságnak, mert képviselő nélkül itt vagyunk kénytelenek interpellálni az Országzászló előtt... Magyar ifjúság, meddig tűrünk még...”

„Fegyverbe, fegyverbe!” – hangzott a válasz.

„Bízunk, mert tudjuk, hogy a tűzben megacélosodott, acélkarddá válunk, mely kard, ha kell, le is tud sújtani. Becsületesen dolgozunk egy jobb, egy szebb Magyarországért, melybe beletartozik Temesvár, Arad, Brassó is.”

Solt Árpád beszéde után a belvárosi elemi iskolában éppen próbájukat tartó leventezenészek kijöttek a térre, és eljátszották a Himnuszt, majd az Erdélyi indulót. Utána turulista lányok énekeltek el az Erdélyi himnuszt. Ezután a tüntetők a hadtestparancsnokság elé vonultak.

„Fegyverbe, fegyverbe, fegyverbe!” – kiabálták, majd néhány perces tüntetés után széteszlott a sok száz főnyi tömeg.

Délmagyarország XVI. (1940) október 12. 3. oldal

495. Commendatori levél Hermann Egyed szegedi nagyprior részére

Nagyon tisztelendő Nagyprior Úr!

A Vezérség határozata értelmében ezennel hivatalosan kimondom a szegedi két összevont egyetemi corporatio (Marisia-Banatia, Clusia-Danubiana) megszűnését. Egyúttal a megszűnő új corporatiók helyett új emericánás corporatio alapítását mondom ki. Ezen corporatio megszervezésére dr. Nagy Géza referendarius urat kértem fel.

Kérem Nagyprior Úr körültekintő figyelmét a szervező munkánál, nehogy a régi emericánások közül valaki kimaradjon, s ebből sértődés legyen. Anyagi szempontból is szíveskedjék elkészíttetni a lezárást, és azt a Pénzügyi Bizottsághoz elküldeni. A szervező munkánál azt hiszem a Schematizmus adatai szolgálhatnak alapul.

Kérve Méltóságod szíves intézkedését vagyok emericánás üdvözlettel.

Budapest, 1940. november hó 19-én

*Magyar Országos Levéltár P 1363. fond (Foederatio Emericana) 5. doboz
615/1940-41. ikt. sz.*